

ŚWIATOWY DZIEŃ AUTYZMU

2 KWIETNIA

Autyzm jest zaburzeniem rozwojowym, które najczęściej ujawnia się w ciągu pierwszych trzech lat życia jako rezultat zaburzenia neurologicznego, które oddziałuje na funkcje pracy mózgu.

Charakteryzuje się zakłóceniami zdolności komunikowaniu uczuć budowania relacji interpersonalnych, zubożeniem i stereotypowością zachowań oraz trudnościami z integracją wrażeń zmysłowych. Autyzm i jego pochodne, jak podaje statystyka, występują raz na 500 osób i występuje cztery razy częściej u chłopców niż dziewczynek. Dzieci autystyczne rozwijają się w zasadzie normalnie aż do 24-30 miesiąca, kiedy to rodzice mogą zauważyć opóźnienie w mowie, zabawach lub kontakcie z dzieckiem.

Mam autyzm

jestem
nieco zwariowany

nie lubię zmian

mam swoje dziwne
zabawy

kręcę różnymi
przedmiotami

lubię ruch

mam napady
złości

śmieje się
nieadekwatnie
do sytuacji

trudno mi
nawiązać przyjaźń

nie lubię
hałasu

mam
niezgrabne ruchy

trudno mi
powiedzieć co myślę

nie patrzę w oczy

jestem wrażliwy
na bodźce

Znaczenie wczesnej diagnozy

Jest bardzo wiele istotnych powodów, dla których wczesna diagnoza i co za tym idzie wczesne podjęcie terapii jest szczególnie ważne dla dziecka.

Oto niektóre z nich:

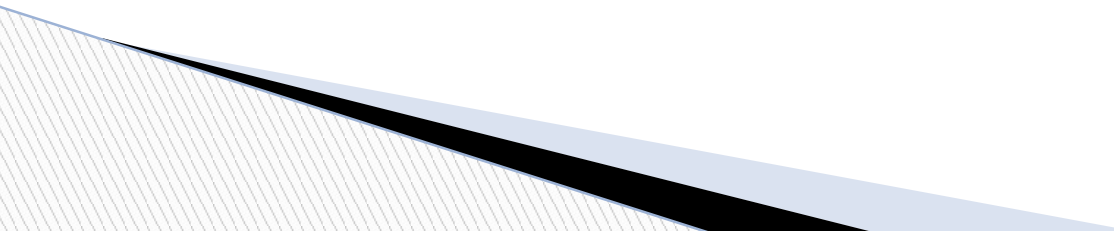
- reagując odpowiednio wcześnie nie dopuszczamy do narastania objawów zaburzeń,
- mózg i cały układ nerwowy dziecka w wieku dziecka do 3 lat jest najbardziej plastyczny, dlatego istnieje możliwość duże prawdopodobieństwo korekcji zaburzonych funkcji i stopniowego wyrównywania deficytów
- małe dzieci są bardziej podatne na programy terapeutyczne i usprawnienia, robią też postępy znacznie szybciej niż dzieci starsze
- możemy od najmłodszych lat odpowiednio stymulować rozwój dziecka
- małe dziecko nie posiada zbyt wielu nieprawidłowych wzorców – łatwiej jest wypracować odpowiednie nawyki
- Rodzice małych dzieci są mniej „wypaleni” i wyczerpani emocjonalnie, mają też więcej entuzjazmu do poszukiwań i walk, jest w nich więcej nadziei na poprawę stanu dziecka
- wcześniej podjęta terapia daje większe szanse na usamodzielnienie się dziecka i lepsze szanse na prawidłowe funkcjonowanie w społeczeństwie, a co za tym idzie na normalne życie;

ZA Zespół Aspergera - czym jest

- Zespół Aspergera jest zaliczany do grupy całościowych zaburzeń rozwojowych i posiada własne kryteria diagnostyczne. Podejrzewa się, że występuje częściej niż zaburzenia autystyczne i wiele dzieci, które nie mogły wcześniej otrzymać, właściwej diagnozy spełnia kryteria charakterystyczne dla tego właśnie zespołu.

Główne cechy Zespołu Aspergera:

- brak empatii,
 - naiwne niewłaściwe interakcje,
 - pedantyczna mowa,
 - bardzo słaba umiejętność komunikacji niewerbalnej,
 - nadmierne koncentrowanie się na określonych tematach,
 - słaba koordynacja ruchów;
-
- Zespół Aspergera jest najłagodniejszą formą całościowych zaburzeń rozwoju. Choroba ta jest coraz częściej diagnozowana, a wiele dzieci z Zespołem Aspergera jest uczniami ogólnodostępnych szkół.
-

CO JEST WAŻNE W PRACY Z UCZNIEM ZE SPEKTRUM AUTYZMU

Autystyczne spektrum (ASD) obejmuje osoby od nisko funkcjonujących osób z autyzmem i głębokim stopniem zaburzeń do wysoko funkcjonujących osób z autyzmem i zespołem Aspergera i niskim stopniu zaburzeń.

UCZNIOWI NALEŻY ZAPEWNIĆ:

⇒ stałość i przewidywalność

- sporządzenie planów dnia w szkole, planu konkretnej lekcji czy zajęć,
- pomoc w orientacji w przestrzeni szkolnej,
- uprzedzanie o zmianach np. o zastępstwie,
- określanie czasu trwania aktywności np. poprzez określenie ilości zadań,
- przygotowanie dodatkowych zadań lub innego zajęcia w sytuacji, gdy uczeń skończy pracę wcześniej niż jego koledzy z klasy;

⇒ komfort sensoryczny

- odpowiednie miejsce w klasie,
- wydzielenie miejsca, w którym uczeń z mógłby się zrelaksować i wyciszyć;

⇒ wizualny kanał przekazu informacji

- plany w postaci wizualnej zrozumiałej dla danego dziecka,
- przygotowywanie zdjęć, diagramów, wykresów, tabel, doświadczeń, które by jak najlepiej ilustrowały i porządkowały informacje zawarte w tekście podręcznikowym,
- wspieranie poleceń ustnych przedstawieniem ich w sposób wizualny/wzrokowy;

⇒ kontrolowany sposób mówienia

- zwracanie uwagi, czy polecenie kierowane do całej klasy zostało odebrane przez ucznia,
- przekazywanie najistotniejszych informacji,
- robienie przerw między zdaniem, tak by dziecko miało czas na przetworzenie informacji,
- unikanie sarkazmu i aluzji, wyjaśnianie metafor,

- formułowanie poleceń wprost,
- zadawanie pytań „zamkniętych” i z podanymi możliwościami do wyboru,
- uważanie na głośność mówienia;

⇒ wspieranie w samodzielnej pracy

- przedstawienie zadania w sposób jak najbardziej jasny dla dziecka,
- czasem zmniejszenie trudności zadania lub jego skrócenie,
- można również przedstawić dziecku lub zrobić razem z nim plan wykonania zadania,
- jasne określenie końca zadania;

⇒ wzmacnianie motywacji w procesie uczenia się i poczucia własnej wartości:

- wykorzystywanie zainteresowań dziecka i ulubionych form pracy w uczeniu go nowych umiejętności,
- opracowanie systemu nagród,
- stwarzanie sytuacji, w których dziecko miałoby poczucie sukcesu,
- wykorzystanie specjalnych umiejętności dziecka i zainteresowań do podniesienia jego statusu w klasie,
- pozwolenie uczniowi na stosowanie własnych metod do rozwiązywania zadań;

⇒ wspieranie ucznia w nawiązywaniu i utrzymywaniu relacji z rówieśnikami

Istotna jest współpraca z rodzicami dziecka i ze specjalistami mającymi zajęcia rewalidacyjne z dzieckiem w szkole oraz specjalistycznymi placówkami, w których ma prowadzoną terapię:

- generalizacja wiedzy i umiejętności ćwiczonych podczas zajęć terapeutycznych,
- stosowanie na lekcjach i przerwach alternatywnych sposobów komunikowania się.

(Źródło: synapsis.org.pl)

Co warto przeczytać

- Attwood T.: „Zespół Aspergera”
- Jackson L.: „Świry, dziwadła i Zespół Aspergera”
- Tammet D.: „Urodziłem się pewnego błękitnego dnia. Pamiętniki nadzwyczajnego umysłu z zespołem Aspergera”
- Winter M.: „Zespół Aspergera. Co nauczyciel wiedzieć powinien. Poradnik nauczyciela, wychowawcy, pedagoga”
- Frith U.: „Autyzm i Zespół Aspergera”
- PreiBmann C.: „Zespół Aspergeera. Jak z nim żyć. Jak pomagać. Jak prowadzić terapię”
- Schapler E., Reicjler R.J., Lansing M.: „Techniki nauczania dla rodziców i profesjonalistów”
- Waclaw W., Aldenrud U., Ilsten S.: „Dzieci z autyzmem i zespołem Aspergera. Praktyczne doświadczenia z codziennej pracy”

Opracowały
Sylwia Markus
Elżbieta Pecyna
Monika Jabłońska